Περί Εκκλησίας (Άγιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Δεκεμβρίου, 2015

Η Εκκλησία είναι άναρχη, ατελεύτητη, αιώνια, όπως ο ιδρυτής της, ο Τριαδικός Θεός, είναι άναρχος, ατελεύτητος, αιώνιος. Η Εκκλησία είναι άκτιστη, όπως και ο Θεός είναι άκτιστος. Υπήρχε προ των αιώνων, προ των αγγέλων, προ της δημιουργίας του κόσμου. Είναι θείο καθίδρυμα και σ' αυτήν «κατοικεί παν το πλήρωμα της θεότητος». Είναι το μυστήριο των μυστηρίων. Υπήρξε αφανέρωτο και εφανερώθη «επ' εσχάτων των χρόνων». Η Εκκλησία παραμένει απαρασάλευτη, γιατί είναι ριζωμένη στην αγάπη και στη σοφή πρόνοια του Θεού.
Την αιώνια Εκκλησία αποτελούν τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος...

Η αγάπη του Θεού μας έπλασε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του. Μας συμπεριέλαβε στην Εκκλησία παρ' ότι εγνώριζε την αποστασία μας. Μας έδωσε τα πάντα, για να μας κάνει κι εμάς θεούς κατά χάριν και δωρεάν. Εν τούτοις εμείς, κάνοντας κακή χρήση της ελευθερίας μας, εχάσαμε το αρχέγονον κάλλος, την αρχέγονη δικαιοσύνη και αποκοπήκαμε απ' την Εκκλησία. Έξω απ' την Εκκλησία, μακριά απ' την Αγία Τριάδα, εχάσαμε τον Παράδεισο, το παν. Έξω, όμως, απ' την Εκκλησία δεν υπάρχει σωτηρία, δεν υπάρχει ζωή. Γι' αυτό η σπλαχνική καρδιά του Θεού-Πατέρα μας δεν μας άφησε έξω απ' την αγάπη Του. Άνοιξε για μας πάλι τις πύλες του Παραδείσου, επ' εσχάτων των χρόνων και εφανερώθη εν σαρκί.

Με τη θεία σάρκωση του μονογενούς Υιού του Θεού φανερώθηκε πάλι στους ανθρώπους το προαιώνιο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου...

Ο Θεός εν τη απείρω αγάπη Του μας ένωσε πάλι με την Εκκλησία Του στο πρόσωπο του Χριστού. Μπαίνοντας στην άκτιστη Εκκλησία, ερχόμαστε στον Χριστό, μπαίνομε στο άκτιστον. Καλούμαστε δηλαδή κι εμείς οι πιστοί να γίνομε άκτιστοι κατά χάριν, να γίνομε μέτοχοι των θείων ενεργειών του Θεού, να μπούμε μέσα στο μυστήριο της θεότητος, να ξεπεράσομε το κοσμικό μας φρόνημα, να αποθάνομε κατά «τον παλαιό άνθρωπον» και να γίνομε ένθεοι. **Όταν ζούμε στην Εκκλησία, ζούμε τον Χριστό.** Αυτό είναι πολύ λεπτό θέμα, δεν μπορούμε να το καταλάβομε. **Μόνο το Άγιον Πνεύμα μπορεί να μας το διδάξει...**

Η Εκκλησία και ο Χριστός είναι ένα. Το σώμα της Εκκλησίας τρέφεται, αγιάζεται, ζει με τον Χριστό. Αυτός είναι ο Κύριος, ο παντοδύναμος, ο παντογνώστης, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο στηριγμός μας, ο φίλος μας, ο αδελφός μας.

Αυτός είναι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος, η βάσις, το παν. Χωρίς Χριστό, Εκκλησία δεν υπάρχει. Νυμφίος ο Χριστός· νύμφη η καθεμία ψυχή.

Ο Χριστός ένωσε το σώμα της Εκκλησίας με τον ουρανό και τη γη. Με τους αγγέλους, τους ανθρώπους και όλα τα δημιουργήματα, με όλη την κτίση του Θεού, με τα ζώα και τα πουλιά, με κάθε μικρό αγριολούλουδο, με κάθε μικρό έντομο. Έγινε έτσι η Εκκλησία «πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου», δηλαδή του Χριστού. Όλα εν Χριστώ και συν Χριστώ, μέσα και μαζί με τον Χριστό. Αυτό είναι το μυστήριο της Εκκλησίας.

Ο Χριστός φανερώνεται μέσα στην ενότητα τη μεταξύ μας και στην αγάπη Του, την Εκκλησία. Εκκλησία δεν είμαι μόνος εγώ, αλλά μαζί κι εσείς. Εκκλησία είμαστε όλοι. Μέσα στην Εκκλησία όλοι ενσωματώνονται. **Είμαστε όλοι ένα και ο Χριστός κεφαλή. … Είμαστε όλοι ένα, γιατί ο Θεός είναι Πατέρας μας κι είναι παντού. Όταν το ζήσομε αυτό, είμαστε μέσα στην Εκκλησία.** … Ε, αυτό μόνο δια της χάριτος το καταλαβαίνει κανείς. Ζούμε τη χαρά της ενότητος, της αγάπης. Και γινόμαστε ένα μ’ όλους. Δεν υπάρχει πιο ωραίο πράγμα!

Το σπουδαίο είναι να μπούμε στην Εκκλησία. Να ενωθούμε με τους συνανθρώπους μας, με τις χαρές και τις λύπες όλων. Να τους νοιώθομε δικούς μας, να προσευχόμαστε για όλους, να πονάμε για τη σωτηρία τους, να ξεχνάμε τους εαυτούς μας. Να κάνομε το παν γι’ αυτούς, όπως ο Χριστός για μας. Μέσα στην Εκκλησία γινόμαστε ένα με κάθε δυστυχισμένο και πονεμένο κι αμαρτωλό.

Κανείς δεν πρέπει να θέλει να σωθεί μόνος του, χωρίς να σωθούν και οι άλλοι. Είναι λάθος να προσεύχεται κανείς για τον εαυτό του, για να σωθεί ο ίδιος. Τους άλλους πρέπει ν’ αγαπάμε και να προσευχόμαστε να μη χαθεί κανείς· να μπουν όλοι στην Εκκλησία. Αυτό έχει αξία. Και μ’ αυτή την επιθυμία πρέπει να φεύγει κανείς απ’ τον κόσμο, για να πάει στο μοναστήρι ή στην έρημο.

Όταν ξεχωρίζουμε τον εαυτό μας, δεν είμαστε χριστιανοί. Αληθινοί χριστιανοί είμαστε, όταν αισθανόμαστε βαθιά ότι είμαστε μέλη του μυστικού σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας, με μια συνεχή σχέση αγάπης. Όταν ζούμε ενωμένοι εν Χριστώ, δηλαδή όταν ζούμε την ενότητα μέσα στην Εκκλησία Του με το αίσθημα του ενός. … Αυτό είναι το μεγαλύτερο βάθος, η μεγαλύτερη έννοια που έχει η Εκκλησία. Εκεί βρίσκεται το μυστήριο· **να ενωθούν όλοι σαν ένας άνθρωπος εν Θεώ.**

Είμαστε ένα ακόμη και με τους ανθρώπους που δεν είναι κοντά στην Εκκλησία. Είναι μακριά από άγνοια…

Η Εκκλησία είναι νέα ζωή εν Χριστώ. Στην Εκκλησία δεν υπάρχει θάνατος, δεν

υπάρχει κόλασις...

Ο Χριστός καταργεί το θάνατο. Όποιος μπαίνει στην Εκκλησία σώζεται, γίνεται αιώνιος. Μία είναι η ζωή, είναι ατελείωτη συνέχεια, δεν έχει τέλος, δεν υπάρχει θάνατος. Όποιος ακολουθεί τις εντολές του Χριστού, **δεν πεθαίνει ποτέ. Πεθαίνει κατά σάρκα, κατά τα πάθη και αξιώνεται να ζει απ' την εδώ ζωή μες στον Παράδεισο, στην Εκκλησία μας, και κατόπιν στην αιωνιότητα**. Με τον Χριστό ο θάνατος γίνεται η γέφυρα, που θα την περάσομε σε μια στιγμή, για να συνεχίσομε να ζούμε εν τω ανεσπέρω φωτί.

Κι εγώ αφότου έγινα μοναχός, πίστευσα ότι δεν υπάρχει θάνατος. Έτσι ένοιωθα και νιώθω πάντα, ότι είμαι αιώνιος και αθάνατος. Τι ωραία!

Μέσα στην Εκκλησία που έχει τα μυστήρια που σώζουν δεν υπάρχει απελπισία. Μπορεί να είμαστε πολύ αμαρτωλοί. Εξομολογούμαστε, όμως, μας διαβάζει ο παπάς κι έτσι συγχωρούμαστε και προχωρούμε προς την αθανασία, χωρίς καθόλου άγχος, χωρίς καθόλου φόβο.

Όταν αγαπήσομε τον Χριστό ζούμε τη ζωή του Χριστού. Άμα αυτό, με την χάρι του Θεού, το κατορθώσομε, τότε βρισκόμαστε σε μια άλλη κατάσταση, ζούμε μια άλλη κατάσταση ζηλευτή. Για μας δεν υπάρχει καμιά φοβία. Ούτε θάνατος, ούτε διάβολος, ούτε κόλασις. Όλ' αυτά υπάρχουν για τους ανθρώπους που είναι μακράν του Χριστού, για τους μη χριστιανούς. Για μας που είμαστε χριστιανοί και κάνομε το θέλημά Του, εκεί, όπως το λέει, δεν υπάρχουν αυτά τα πράγματα. Υπάρχουν δηλαδή, αλλ' όταν ο άνθρωπος αποκτείνει τον παλαιό άνθρωπο «συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις», δεν δίδει σημασία στον διάβολο ούτε και στο κακό. Δεν τον απασχολεί. Εκείνο που τον απασχολεί είναι η αγάπη, η λατρεία στον Χριστό και στον συνάνθρωπό του. Άμα φθάσομε στο βαθμό να αισθανόμαστε τη χαρά, την αγάπη, τη λατρεία του Θεού χωρίς καμιά φοβία, φθάνομε να λέμε: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Κανείς δεν μας εμποδίζει να μπούμε μέσα στο μυστήριο.

Με τη λατρεία του Θεού ζεις στον Παράδεισο. Άμα γνωρίσεις και αγαπήσεις τον Χριστό, ζεις στον Παράδεισο. Ο Χριστός είναι ο Παράδεισος. Ο Παράδεισος αρχίζει από δω. Η Εκκλησία είναι ο επί γης Παράδεισος ομοιότατος με τον εν ουρανοίς. Ο Παράδεισος που είναι στον ουρανό ο ίδιος είναι κι εδώ στη γη. Εκεί όλες οι ψυχές είναι ένα, όπως η Αγία Τριάδα είναι τρία πρόσωπα, αλλά είναι ενωμένα κι αποτελούν ένα.

Κύριο μέλημά μας είναι να αφομοιωθούμε στον Χριστό, να ενωθούμε με την Εκκλησία. **Αν μπούμε στην αγάπη του Θεού, μπαίνομε στην Εκκλησία.** Αν δεν μπούμε στην Εκκλησία, αν δεν γίνομε ένα με την εδώ, την επίγεια Εκκλησία, υπάρχει φόβος να χάσομε και την επουράνια...

Όποιος ζει τον Χριστό, γίνεται ένα μαζί Του, με την Εκκησία Του. Ζει μια τρέλα! Η ζωή αυτή είναι διαφορετική απ' τη ζωή των άλλων ανθρώπων. Είναι χαρά, είναι φως, είναι αγαλλίαση, είναι ανάταση. Αυτή είναι η ζωή της Εκκλησίας, η ζωή του Ευαγγελίου, η Βασιλεία του Θεού. «Η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστίν». Έρχεται μέσα μας ο Χριστός κι εμείς είμαστε μέσα Του. Και συμβαίνει όπως μ' ένα κομμάτι σίδηρο που τοποθετημένος μες στη φωτιά γίνεται φωτιά και φως· έξω απ' τη φωτιά, πάλι σίδηρος σκοτεινός, σκοτάδι.

Στην Εκκλησία γίνεται η θεία συνουσία, γινόμαστε ένθεοι. Όταν είμαστε με τον Χριστό, είμαστε μέσα στο φως· κι όταν ζούμε μέσα στο φως, εκεί δεν υπάρχει σκότος. Το φως όμως δεν είναι παντοτινό· εξαρτάται από μας. Συμβαίνει όπως με το σίδηρο, που έξω απ' τη φωτιά γίνεται σκοτεινός. Σκότος και φως δεν συμβιβάζονται. Ποτέ δεν μπορεί να έχομε σκοτάδι και φως συγχρόνως. Ή φως ή σκότος. Όταν ανάψεις το φως, πάει το σκότος.

Για να διατηρήσουμε την ενότητά μας, θα πρέπει να κάνομε υπακοή στην Εκκλησία, στους επισκόπους της. Υπακούοντας στην Εκκλησία, υπακούομε στον ίδιο τον Χριστό. Ο Χριστός θέλει να γίνομε μία ποίμνη μ' έναν ποιμένα.

Να πονάμε την Εκκλησία. Να την αγαπάμε πολύ. Να μη δεχόμασθε να κατακρίνουν τους αντιπροσώπους της. ... Και με τα μάτια μας να δούμε κάτι αρνητικό να γίνεται από κάποιον ιερωμένο, να μην το πιστεύομε, ούτε να το σκεπτόμαστε, ούτε να το μεταφέρομε. Το ίδιο ισχύει και τα λαϊκά μέλη της Εκκλησίας και για κάθε άνθρωπο. Όλοι είμαστε Εκκλησία...

Να προσέχομε και το τυπικό μέρος. Να ζούμε τα μυστήρια, ιδιαίτερα το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας. Σ' αυτά βρίσκεται η Ορθοδοξία. Προσφέρεται ο Χριστός στην Εκκλησία με τα μυστήρια και κυρίως με την Θεία Κοινωνία. Να σας πω για μια επίσκεψη του Θεού σ' εμένανε τον ταπεινό, για να δείτε την χάρι των μυστηρίων...

Έτσι όπως πονούσα, μου σταυρώσανε το σπυράκι με ευχέλαιο κι αμέσως έσβησε ο πόνος.

Την Πεντηκοστή εξεχύθη η χάρις του Θεού όχι μόνο στους αποστόλους αλλά και σ' όλο τον κόσμο που βρισκόταν γύρω τους. Επηρέασε πιστούς και απίστους...

Ενώ ο Απόστολος Πέτρος ομιλούσε τη δική του γλώσσα, η γλώσσα του μετεποιείτο εκείνη την ώρα στο νου των ακροατών. Με τρόπο μυστικό το Άγιον Πνεύμα τους έκανε να καταλαβαίνουν τα λόγια του στη γλώσσα τους, μυστικά, χωρίς να φαίνεται. Αυτά τα θαύματα γίνονται με την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Παραδείγματος χάριν, η λέξη «σπίτι» σ' αυτόν που ήξερε γαλλικά θ' ακουγόταν «la maison». Ήταν ένα είδος διοράσεως· άκουγαν την ίδια τους τη γλώσσα. Ο ήχος

χτυπούσε στο αυτί, αλλά εσωτερικά, με τη φώτιση του Θεού, τα λόγια ακούγονταν στη γλώσσα τους. Οι Πατέρες της Εκκλησίας αυτή την ερμηνεία της Πεντηκοστής δεν την αποκαλύπτουν πολύ φανερά, φοβούνται τη διαστρέβλωση. Το ίδιο συμβαίνει και με την Αποκάλυψη του Ιωάννου. Οι αμύητοι δεν μπορούν να καταλάβουν το νόημα του μυστηρίου του Θεού...

Στην Πεντηκοστή οι άνθρωποι βρέθηκαν ξαφνικά σε μία τέτοια κατάσταση θεώσεως, που τα χάσανε. Έτσι, όταν η θεία χάρις τους επεσκίαζε, τους ετρέλαινε όλους –με την καλή έννοια – τους ενθουσίαζε...

Η «κλάσις του άρτου» ήταν η Θεία Κοινωνία. Και συνεχώς αυξάνονταν οι σωζόμενοι, εφόσον έβλεπαν όλους τους χριστιανούς να είναι «εν αγαλλιάσει και αφελότητι καρδίας αινούντες τον Θεόν». ... Αυτό είναι ενθουσιασμός κι αυτό πάλι τρέλα. Εγώ όταν το ζω αυτό, το αισθάνομαι και κλαίω. Πηγαίνω στο γεγονός, ζω το γεγονός, το αισθάνομαι κι ενθουσιάζομαι και κλαίω. Αυτό είναι θεία χάρις. Αυτό είναι και η αγάπη προς τον Χριστό.

Αυτό που ζούσαν οι απόστολοι μεταξύ τους κι αισθανόντουσαν όλη αυτή τη χαρά, στη συνέχεια έγινε με όλους κάτω από το υπερώον. Δηλαδή αγαπιόντουσαν, χαιρόταν ο ένας τον άλλον, ο ένας με τον άλλον είχαν ενωθεί. Ακτινοβολεί αυτό το βίωμα και το ζούνε κι άλλοι...

...Ο απώτερος σκοπός της θρησκείας μας είναι το «**ίνα ώσιν έν**». Εκεί ολοκληρώνεται το έργο του Χριστού. Η θρησκεία μας είναι αγάπη, είναι έρωτας, είναι ενθουσιασμός, είναι τρέλα, είναι λαχτάρα του θείου. Είναι μέσα μας όλ' αυτά. Είναι απαίτηση της ψυχής μας η απόκτησή τους.

Για πολλούς όμως η θρησκεία είναι ένας αγώνας, μία αγωνία κι ένα άγχος. Γι' αυτό πολλούς απ' τους «θρήσκους» τους θεωρούνε δυστυχισμένους, γιατί βλέπουνε σε τι χάλια βρίσκονται. Κι έτσι είναι τα πράγματα. Γιατί **αν δεν καταλάβει κανείς το βάθος της θρησκείας και δεν τη ζήσει, η θρησκεία καταντάει αρρώστια και μάλιστα φοβερή**. Τόσο φοβερή, που ο άνθρωπος χάνει τον έλεγχο των πράξεών του, γίνεται άβουλος κι ανίσχυρος, έχει αγωνία κι άγχος και φέρεται υπό του κακού πνεύματος. Κάνει μετάνοιες, κλαίει, φωνάζει, ταπεινώνεται τάχα, κι όλη αυτή η ταπείνωση είναι μια σατανική ενέργεια. Ορισμένοι τέτοιοι άνθρωποι ζούνε τη θρησκεία σαν ένα είδος κολάσεως. Μέσα στην εκκλησία κάνουν μετάνοιες, σταυρούς, λένε, «είμαστε αμαρτωλοί, ανάξιοι» και μόλις βγούνε έξω, αρχίζουν να βλασφημάνε τα θεία, όταν κάποιος λίγο τους ενοχλήσει. Φαίνεται καθαρά ότι υπάρχει στο μέσον δαιμόνιο.

Στην πραγματικότητα **η χριστιανική θρησκεία μεταβάλλει τον άνθρωπο και τον θεραπεύει**. Η κυριότερη, όμως, προϋπόθεση, για να αντιληφθεί και να διακρίνει

ο άνθρωπος την αλήθεια, είναι **η ταπείνωση**. Ο εγωισμός σκοτίζει το νου του ανθρώπου, τον μπερδεύει, τον οδηγεί στην πλάνη, στην αίρεση. Είναι σπουδαίο να κατανοήσει ο άνθρωπος την αλήθεια.

...Μες στη σπηλιά ο άνθρωπος φθείρεται αρρωσταίνει, καταστρέφεται, ενώ έξω ζωογονείται. Μπορείς να καταλάβεις την αλήθεια; Τότε είσαι στον ήλιο, στο φως, βλέπεις όλα τα μεγαλεία· αλλιώς είσαι σε μια σπηλιά σκοτεινή. Φως και σκότος. Ποιο είναι το πιο καλό; Να είσαι πράος, ταπεινός, ήσυχος, να έχεις μέσα σου αγάπη ή να είσαι νευρικός, στενόχωρος, να διαπληκτίζεσαι με τους πάντες; Ασφαλώς το ανώτερο είναι η αγάπη...

Η αμαρτία κάνει τον άνθρωπο πολύ μπερδεμένο ψυχικά. Το μπέρδεμα δεν φεύγει με τίποτα. Μόνο με το φως του Χριστού γίνεται το ξεμπέρδεμα. Την πρώτη κίνηση την κάνει ο Χριστός. «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες...». Μετά εμείς οι άνθρωποι αποδεχόμαστε αυτό το φως με την αγαθή μας προαίρεση, που την εκφράζομε με την αγάπη μας απέναντί Του, με την προσευχή, με τη συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας, με τα μυστήρια.

Πολλές φορές ούτε ο κόπος ούτε οι μετάνοιες, ούτε οι σταυροί προσελκύουν την χάρι. Υπάρχουν μυστικά. Το ουσιαστικότερο είναι να φεύγεις από τον τύπο και να πηγαίνεις στην ουσία. Ό,τι γίνεται να γίνεται από αγάπη.

Η αγάπη εννοεί πάντα να κάνει θυσίες. Σ’ ότι κάνεις αγγαρία, κλωτσάει η ψυχή, αντιδρά. Η αγάπη ελκύει την χάρι του Θεού. Όταν έλθει η χάρις, έρχονται τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. «Ο δε καρπός του Πνεύματος εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια». Αυτά είναι που πρέπει να έχει μια υγιής ψυχή εν Χριστώ.

Ο άνθρωπος με τον Χριστό γίνεται χαριτωμένος και ζει έτσι πάνω απ’ το κακό. Το κακό γι’ αυτόν δεν υπάρχει. Υπάρχει μόνο το αγαθό, ο Θεός. Δεν μπορεί να υπάρχει κακό. Δηλαδή, εφόσον έχει το φως, δεν μπορεί να έχει σκοτάδι. Ούτε μπορεί να τον καταλάβει το σκοτάδι, διότι έχει το φως.

*(Αποσπάσματα από το βιβλίο "**ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ**" του Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής-Χρυσοπηγής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: "ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ")